

A est in oibus arduis, & difficilibus q̄onibus inducere sermones disputatios, qui affirmat, & negat idem, quia nullus scit quatum sint difficiles, nisi fecit eas per sermones disputatios, & ita fecit Arist. in 3. Meta. ubi examinat oēs q̄ones difficiles spectantes ad illam ad utranq; partem per rōnes dialecticas. In aliis aut q̄onibus q̄ non sunt tanta difficultas ut inducat rōnes dialecticas post demonstratias, ut inquit, ut faciat convenire, id est ut id quod est verum in se per rationem veram conveniat etiam sensui, quae rationes sunt probabiles ita notabiliter scribit Com. 1. Cœli, & mun. cō. 22. sufficientia q̄i fuerit per rationem veram demonstratiā erit cōplementū illius. Pro quo adverte q̄ in doctrina Auer. sermo sufficiens est terminus multiplex, nam q̄nq; sumitur p̄ ratione Rhetorica q̄ est minoris fidei q̄ sit ratio Dialectica. nam Rhetores non utuntur syllo nec inductione, sed lo co syllo utuntur enthymemate, & loco inductionis utuntur exemplis, unde Arist. in li. Rhet. inquit, q̄ Rhetorica est assecutiva Dialecticę, sic sumpsit Cō. sermones sufficientes in 2. Cœli, & mū. cō. 34. & 3. de Aia. cō. 36. ubi colligitur q̄ sermones sufficientes sunt infra pbabiles, ubi dicit exagitant do illam rationem Themistii, quae erat per locum a minori ad maius, ut inquit, & iste sermo, aut fiet, ita q̄ intells materialis est corruptibilis, aut non corruptibilis. f. separabilis, aut non separabilis, scdm aut opinionem dicētium q̄ intellectus materialis est virtus in corpore & generatus, iste sermo erit sufficiens quoquo mō non pbabilis, unde sic intelligitur idem eius contra Auer. in 2. Met. f. cō. 5. q̄ oēs uae eius quas inuenit ad pbandum primū motore esse p̄ter uia motus, sunt sufficientes quoquo mō, & si essent x̄a essent numeratæ in Metaphysica, & 1. Physico. cō. uli. contra eum dem. Certior illorum sermonū quibus uis est non pertrā sit ordinem sermonum pbabilium, hoc est dictū non ascendunt ad illum gradum fidei, & certitudinis ad quem ascendunt sermones pbabiles, quia sermones sufficientes sunt infra pbabiles. Q. n̄q; uero sumitur sufficientia p̄ certitudinem, & sermo sufficiens p̄ ratione necessaria, & demonstratiua, sic sumpsit Cō. 1. Cœli cō. 24. ubi inquit & intelligitur hic p̄ sufficientia fidem perfectam non abundantiam existimatis, nam textus translationis Arabice habet ibi. Et potest cōsiderari sufficere ex multis, ubi litera n̄a habet, ex multis utiq; quis accipiet fidem. Q. n̄q; uero sumitur sermo sufficiens pro ratione completa q̄ omnia complectitur, ita q̄ est diminuta, quia aliquid p̄mittat, ut sumpsit Auer. 12. Met. cō. 8. ubi dicit. Them. aut dicit sermonem non esse sufficientem, quia fuit oblitus animalia sine femine. Q. n̄q; uero sumuntur sermones sufficientes pro rationibus quae procedunt ex his quae sensui uidentur, & sunt propinqua ueritati certae. Sunt. n. aliquae propositiones ut dic. Album a zar, quae licet non inducant ad primæ certitudinis ordinē, tñ nullus sensus contradicit eis, & isto modo sumitur in 1. Cœli com. 22. in allegata auctoritate, uidelicet sufficientia q̄ fuerit sustentata per rationem demonstratiam erit cōplementum illius, & isto modo postsumus exponere dictū Auer. in præfata auctoritate, in 1. Cœli. com. 85. q̄ q̄n utitur dialecticę post demonstratios, est ut faciat convenire, quae istæ rationes dialecticę quae adducuntur post demonstratias procedunt ex propositionibus sensatis, & experientiam sermonum uerorum est, ut conveniant sensatis, ut dic. Com. 8. Phy. cō. 22. & 1. Cœli, & mun. d. cō. 21. Alio modo, exponere postsumus quod Arist. adducit q̄nq; post demonstratios sermones dialecticos, ut faciat convenire. I. ut sup conclusionē illa assentiant oēs gentes, uel maxima pars. Nam ut scribitur in 2. Meta. cō. & tex. 15. Aliqui quærunt sermones demonstratios, & maximam certitudinem, & ista est natura Phorum. Aliqui uero quærunt rōnes pbabiles, & hi, ut inquit Arist. ibi tement dignantur adduci poetā, & Auer. inquit ibi in cō. q̄ accedit quibusdam hominibus per naturā, quod non p̄t pertransire sermones pbabiles, & demonstratios, & isti cum concedunt prima intellectū non concedunt ea nisi inquantū sunt famosa. Ita q̄ si accidit quod contraria eorum sunt famosa concedit illa. Sed tunc in surgit maxima difficultas contra prædicta, quia q̄ duo est

fectus sunt impossibiles in eodem, etiam causæ erunt si mul impossibiles in causando, quia non possunt simul causare, quia altera causante, altera non causabit impedita à fortiori causa illius. Cum igitur scia & opinio sint impossibiles habitus simul in eodem, & de eodem fit aliquis primo habeat opinionem de aliqua conclusionē, & superueniat demō corruptum opinio, si. n. ambæ cæ in eodem. f. medium dialecticum, & demonstratiū fuerint, dialecticum nihil faciet impedimentū ad demonstratiū, ita q̄ nunquā effectus erunt simul nec causæ simul causabunt. Et ita tenet scdm in 3. sen. dist. 24. q. unica qua quærut, utrum de creditilibus reuelatis possit aliquis simul habere fidem, & sciam in solutione argumentorum principalium. Sed ista opinio oino tuta non est, nam licet uerum sit q̄ ubi intellectus prius p̄ medium dialecticum habeat opinionem de aliqua conclusionē, quæ opinio est cum formidine de opposito, & superueniente medio demonstratiuo per qd paritur scia, tunc oportet opinionem corrumpi, quia scire est rem per causam cognoscere propter quam res est, & q̄n illius est causa, & quod impossibile est aliter se habere. Tñ ubi aliquis sciuit aliquam conclusionem per demōnem per quam acquirit scientia, si ad eandem demōnem adducatur ratio dialectica, dicemus ne scientiam illam corrumpi que fuit aggregata per demōnem: certe non. Nam. Com. uult in præfatis locis quod rōnes Dialecticę post demonstratias adducuntur ad confirmandum. Et tunc restat q̄n locus, utrum in tali casu istæ rationes aggenerent opinionem, aut sciam non scdm quia sunt dialecticæ. si primum ergo stabit scia cum opinione, quod est falsum. Forte dices, hoc nō potest contingere respectu unius, & eiusdem hois quod aliquis prius sciens aliquam conclusionem per demōnem & non oblitus acquirat opinionem per syllogismum dialecticū. Contra, quia Arist. infinities hoc facit in unam conclusionem in eandem parte scia quod ubi demōstrat illam, unde confirmat eandem per rationem dialecticam. Et ideo uidentur esse dicendum, q̄ rationes Dialecticę non semper aggenerant opinionem q̄ est cum formidine ad oppositum, intelligendum precipue illas esse rōnes de numero dialecticorum, quæ ut supra habitum ex procedunt est propositionibus quæ sensui uidentur, & sunt propinqua ueritati certæ, ut dic. Com. 1. Cœli, 22. Aut aliter dici potest, q̄ rōnes Dialecticæ qualescūq; non semper aggenerant opinionem q̄ est cum formidine ad oppositum, quia actus actiuorum sunt in passiuo disposito, & ideo q̄n passiuū fuerit p̄dispositum per actionē superioris agentis, non potest recipere actionem debitoris agentis eodem modo quo si p̄dispositum non fuisset, & maxime q̄n talia agentia sunt diuersa, & diuersorum effectus productiua, unde quemadmodum contingit in actione reali, quod actio alicuius agentis q̄ tale fit in istm alterius specie uariatur, sicut ignis q̄n fit aiaz in istm habet multas operationes specie differentes à seipso dum erat agens principale, sicut patet ex 2. de Anima. tex. cō. 42. ubi dicitur q̄ augmentum ignis, ut principalis agens crescit in infinitum apposto combustibili, tamen dum ignis concurret in animalibus, & plantis ut cōcausa, & ut in istm, agit secundum exigentiam, & operatur oppositum illius qd operabatur dum ageret tanquam agens principale, quia sic inducit ad determinatum finem, & terminum notum in natura. q̄n quidem iudium natura constantium determinatus est numerus magnitudinis, & augmenti. Ita uidetur mihi q̄ contingat in actione spiritali qd aliqua ratio dialectica dum principali ter affertur super aliqua conclusionē uariatur in sua actione, q̄n adducitur ad eandem conclusionem post demonstratiam, quia tunc fit quasi in istm illius. I. respectu infirmiores ad perfectius, aut esse respectu instrumenti ad agens, aut esse respectus materiæ ad formam, & in istm agit secundum exigentiam principalis agētis, & materia disponitur scdm exigentiam formæ. unde q̄n aliqua conclusio prius innotuit intellectui p̄ demōnem aggeneratam scire, quod est res per causam cognoscere pp̄ q̄ res est, & q̄n illius est causa & quod impossibile est aliter se habere, tñ impole est quod intellos taliter dispositus acquirit p̄ rati

B sufficientia multa ratiō sumitur apud Auer.

C Archa diffcultat.

D **Impugnatio**
Opio Sco.
Impugnatio
Reasptio dubi.
E
Buzio.
Impugnatio
Solutio uera Prima.
Solutio. 2.
*** ICIA**
ADDI.
Pro hoc facit auctoritas Platini Georgia, qui uult duplicem esse fidem, do-
F
Aristalem et creditū do-
Aristalis est in scientis demonstrati-
uis, creditū uero ex rōnibus per se uisibilibus ut in Rhetorici, & Dialectici.